



תורת הר"ף

ביאורים, פנינים, מוסרים וחדושים משיעורי
האדמו"ר רבי יאשיהו פינמז שליט"א
לפרשת השבוע



פרשת לך לך



פרשת לך - לך

"לְךָ לֶךָ מֵאַרְצָךָ וּמִמּוֹלַדְתְּךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ"

לכל ניסיון בחיים יש כלים וכוחות שונים שרק
איתם אפשר לעבור את הניסיון

אם נתבונן בכל העשרה ניסיונות הקשים
והקיומיים שעבר אברהם אבינו ועמד בכולם
בעוז ותעצומות, ננסה להבין מהיכן היו
לאברהם אבינו את הכוחות האלו ומה היה
הסוד שלו לעבור את הניסיונות הקשים
האלו?

אז אולי אפשר לבאר ולומר יסוד גדול,
התורה הקדושה אומרת לנו (דברים כא, י) "כִּי
תֵצֵא לְמִלְחָמָה עַל אֹיְבֶיךָ" יותר נכון היה לומר
כי תבוא למלחמה על אויבך או כי תהיה
לך מלחמה עם אויבך, מה הפירוש "כִּי תֵצֵא
לְמִלְחָמָה עַל אֹיְבֶיךָ"?

אלא צריך לבאר ולומר יסוד גדול, כל אדם עובר עשרה ניסיונות וכל ניסיון הוא ניסיון אחר, האנשים נכנסים מניסיון אחד לניסיון אחר והם חושבים שעם אותם כלים שעברו וניצחו את הניסיון הקודם, הם ינצחו את הניסיון השני. למשל כשהקב"ה אמר לאברהם אבינו "לֵךְ מֵאֶרֶץ וּמְמוֹלְדֶיךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ" הניסיון היה לעזוב את המשפחה, את הבית וללכת למקום אחר, זה ניסיון שצריך בשבילו כלים מסוג מסויים. הניסיון הבא של אברהם אבינו היה להתיישב בארץ ישראל ובשבילו צריך כלים אחרים.

בכל ניסיון, הכוחות נפש והתעוזה שצריך כדי להתמודד איתו הם אחרים. רוב העולם כשמתמודדים עם ניסיון הם בונים לעצמם כלים איך להתמודד עם הניסיון, ומתי שנגמר הניסיון ונכנסים לניסיון אחר, הם באים עם אותם כלים שניצחו בניסיון הקודם ומנסים עם אותם כלים לנצח את הניסיון השני. אבל שם הם נכשלים ושם הם נופלים, כי בכל ניסיון הכוחות נפש והמחשבה, הבטחון והראיה של

האדם על החיים צריכה להשתנות מהקצה אל הקצה.

אדם שרוצה לקחת מהניסיון הקודם את הכוחות נפש שהוא בנה בניסיון הקודם ולהתמודד עם הניסיון החדש, הוא בוודאי ייכשל באותו ניסיון. לכן האדם צריך תמיד להסתכל על החיים בצורה מחודשת, כל הזמן להסתכל על הניסיונות וההתמודדויות של החיים בצורה מחודשת ולא מה שניצחתי אתמול, אני אנצח היום. מה שחשבתי אתמול, זה מה שיעזור לי למחשבות של היום. כל יום המחשבות משתנות, כל יום היצרים משתנים וכל יום ההתמודדויות משתנות, המלחמה של אתמול היא לא המלחמה של היום. הנשק שאיתו נלחמנו וניצחנו, זה לא הנשק שאיתו היום נילחם וננצח.

"כִּי תֵצֵא לְמִלְחָמָה" כל יום זו יציאה חדשה למלחמה. אברהם אבינו בעשרה ניסיונות, כל יום התמודד עם ניסיונות חדשים, עם ראייה חדשה ומחשבה חדשה. מי שכך מסתכל על החיים בוודאי ינצח את הניסיונות. אבל

מי שכל יום מסתכל על הכוחות שיש לו ועם אותם כוחות מנסה ללכת ולהמשיך בחיים בהתמודדויות החדשות, בוודאי יכשל ולא יצליח ולא יעלה בידו כלום. זה היה הסוד שאברהם אבינו בכוחו עבר את העשרה ניסיונות וניצח אותם.



"וְאֶעֱשֶׂה לְגוֹי גָדוֹל וְאֶבְרַכְךָ וְאֶגְדָּלְהָ שְׂמֶךְ"

בפרסום הנס שנעשה לאדם חוזרות הזכויות
שירדו לו

בפרשת השבוע הקב"ה אומר לאברהם אבינו "לֵךְ לְךָ מֵאֶרֶץ וּמְמוֹלְדֶתְךָ וּמִבְּיַת אָבִיךָ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֶרְאֶה" והקב"ה מבטיח לאברהם אבינו פה לא יהיו לך ילדים, פה לא תהיה לך פרנסה. אבל "וְאֶעֱשֶׂה לְגוֹי גָדוֹל וְאֶבְרַכְךָ" איפה שתלך אני אתן לך בנים ואתן לך פרנסה.

ועוד דבר מבטיח הקב"ה לאברהם אבינו "וְאֶגְדְּלָהּ שְׁמֶךָ" שהשם שלו יהיה גדול בכל העולם. צריך להקשות קושיה אברהם אבינו קודש קודשים, מה אכפת לו אם השם שלו גדול או השם שלו קטן, מה זה נותן לו שיחשבו עליו וידברו עליו טוב, אם כך מהי ההבטחה שהבטיח לו הקב"ה "וְאֶגְדְּלָהּ שְׁמֶךָ"?

אלא אפשר לפרש ולומר יסוד גדול, רבותינו הקדושים אומרים (תענית כ:): כל אדם שנעשה לו נס מנכים לו מזכויותיו, מי שנעשה לו דבר מעל הטבע זה הולך על חשבון הזכויות שלו. בשמיים יש כמו בנק, כל מעשה טוב שהאדם עשה הוא הפקיד שם זכויות ומתי שנעשה לו נס, זה נמשך מהזכויות שלו.

אם כך אברהם אבינו אמר אם אני אלך משם והשם יתן לי פרנסה ובנים זה מעל הטבע, אם כך ילקחו לי כל הזכויות אז איזו זכות תהיה לי בזה. אומר לו הקב"ה "וְאֶגְדְּלָהּ שְׁמֶךָ" השם שלך יהיה מפורסם בכל העולם, הניסים שנעשו לך יהיו מפורסמים בכל העולם ומהפרסום של

הניסים הללו אנשים יתחזקו ויחזרו בתשובה לדרך השם.

וכך כל הזכויות שירדו מהנס שיהיה לאברהם ילדים ופרנסה, יחזרו לו מהשם הגדול שיהיה לאברהם כשאנשים כל היום יספרו וידברו על הניסים שנעשו לו ויתקרבו ויתחזקו. לכן זה היה חשוב לאברהם אבינו והקב"ה הבטיח לו "וְאַנְדְּלָהּ שְׁמִי" כדי להחזיר לו את כל הזכויות שירדו ממנו.



"וְשִׁמְתִי אֶת זְרַעְךָ כְּעַפְרֵי הָאָרֶץ"

בזמן הזה כל אדם מחוייב להשפיע ולקרב כל יהודי לעבודת השם

אנחנו רואים בפרשת השבוע, הקב"ה מברך את אברהם אבינו ומבטיח לו בנים. פעם אחת הקב"ה אומר לאברהם אבינו שהבנים שלו יהיו כעפר הארץ "וְשִׁמְתִי אֶת זְרַעְךָ כְּעַפְרֵי הָאָרֶץ"

ופעם שניה אומר לו הקב"ה שהבנים שלו יהיו ככוכבים "הַכֹּכָבִים נֹא הַשָּׁמַיְמָה וְסֵפֶר הַכּוֹכָבִים אִם תּוּכַל לְסַפֵּר אֹתָם וַיֹּאמְרוּ לוֹ כֹּה יִהְיֶה יִרְעֶד" נבוא ונשאל מדוע פעם הברכה היא כמו חול ופעם כמו כוכבים, למה החילוק הזה בין חול לכוכבים?

אז אולי אפשר לפרש ולומר, הגמרא מספרת (ברכות מח.) על שני תלמידים של רבה שלימים נהיו אמוראים גדולים אב"י ורבא והם היסודות של תורה שבע"פ. באחד הימים שלמדו אצל רבה, שאל אותם רבה מתי שלומדים ומתפללים למי אנחנו מתפללים, אמרו לו לקב"ה. שאל אותם ואיפה יושב, רבא הצביע כלפי השמיים לתקרה, אב"י יצא החוצה ולקח את רבה והצביע לו כלפי השמיים. עמד רבה ואמר שני התלמידים האלה יהיו גדולים בעם ישראל כמו שאומרים האנשים בוצין בוצין מקטפיה ידיע, עוד כשיש דלעת באדמה יודעים אם הדלעת תהיה טובה, עוד כשהאדם קטן אפשר לדעת אם יצא ממנו דבר גדול או לא גדול.

וההבדל בין הדרך של אביי לדרך של רבא הוא שהדרך של רבא הייתה לשבת בישיבה וללמוד תורה והקב"ה יבנה מסילות בלב של כולם להתחזק בזכות התורה שהאדם לומד בבית מדרש. הדרך של אביי הייתה לצאת בחוץ ולקרב יהודים ולחזק אותם, להשפיע עליהם השפעה גדולה ביותר.

וזו הברכה שהקב"ה בירך את אברהם אבינו מצד אחד שהזרע שלו יהיה כעפר כמו חול שזה בצנעה, ללמוד תורה בצנעה. מצד שני שהזרע שלו יהיה כמו הכוכבים בשמיים, שזה ללמד תורה ולהשפיע על אנשים בגלוי.

בעולם שלנו איפה שרוב האנשים של "שובה ישראל", כל אחד מאיתנו מחוייב בכל מקום ללכת ולהשפיע השפעה גדולה ביותר על עוד יהודי לקרב, זה זמן שחייבים להאיר כמו הדרך של אביי בעולם ולקרב עוד יהודי ועוד יהודי, וכמו שהגמרא אומרת (ברכות סג.) הלל הזקן אומר בשעת המכניסין פזר בשעת המפזרים כנס, מתי שיש זמן שיש הרבה מכוונסים תתפזרו ובזמן שיש הרבה מפוזרים תכנסו.

בשעה זו צריך להתפזר ולקרב ולחזק בכל הכוח, אנחנו מבקשים מכולם בכל הכוח, היסורים שעברנו היו יסורים עם תכלית לגלות ולהפיץ את התורה, הדרך ועבודת השם של "שובה ישראל" ועם זה לחזק עוד אדם ועוד אדם, כי זו הדרך שבה ישכון אור.



"וַיִּלֶךְ אַבְרָם כְּאִשֶּׁר דִּבֶּר אֱלֹהֵי ה'"

הדרך לקבל שכר בעולם הזה על מצוות שהאדם עושה

צריך לדעת יסוד גדול, מתי שמקיימים מצווה אין עליה שכר בעולם הזה, המצווה כ"כ גדולה והשכר כ"כ גדול שאין אף דבר גשמי שיוכל לתת שכר על הכוח של המצווה. לכן השכר על המצוות הוא בעולם הבא, חוץ ממצוות מסוימות שהשכר עליהן הוא בעולם הזה. אם כך כל המצוות שהאדם מקיים, איך הוא מקבל עליהן שכר ואיך הוא יכול לחיות

בעולם הזה וממה הוא יונק את הכוח של
ההצלחה והברכה בעולם הזה?

אלא צריך לפרש ולומר שעל ההשתוקקות
של האדם לקיים מצוות הוא מקבל שכר
בעולם הזה, על המצוה אין שכר בעולם הזה.
אבל על ההשתוקקות שהאדם השתוקק
ועשה את המצוה, על זה יש לו שכר בעולם
הזה. או דבר נוסף, מצוות שהאדם לא חייב
לקיים והאדם הולך ומקיים את המצוות, הוא
מקבל עליהן שכר בעולם הזה גם.

וכך ידוע מה שהתורה בפרשת השבוע
אומרת "וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם לֵךְ לְךָ מֵאֶרֶץ
וּמְזוּלֹתֶיךָ וּמְבֵית אָבִיךָ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֹרְאָה"
הקב"ה מצווה את אברהם אבינו ללכת
והתורה ממשיכה ואומרת "וַיֵּלֶךְ אַבְרָם כְּאֲשֶׁר
דִּבֶּר אֱלֹהֵי ה'". נבוא ונשאל הרי פשוט שאברהם
אבינו קיים את זה ועשה את רצון השם, אם
כך למה התורה מספרת לנו שאברהם הלך
ועשה את רצון השם?

אלא התשובה היא כך, מתי שהקב"ה אמר
לאברהם אבינו ללכת מארצו וממולדתו,

אברהם אבינו נשאר בהתלהבות וברצון חזק לקיים את המצוה עד שהוא עשה את זה בדיוק כמו שהשם ציוה אותו, ההתלהבות הייתה גדולה וחזקה ביותר. לכן התורה באה ומספרת לנו שוב "וַיֵּלֶךְ אַבְרָם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֱלֹהֵי ה'" שעשה את זה בהתלהבות גדולה ובחמימות בדיוק כמו הרגע הראשון שהשם אמר לו "לֵךְ לְךָ מֵאַרְצְךָ וּמִמּוֹלַדְתְּךָ" והיה חזק ושמח. כך גם עשה את זה בהשתוקקות גדולה, מתי שהאדם משתוקק על מצוה, אז יש לו שכר בעולם הזה.

כך גם אנו רואים מתי שהקב"ה ציווה את אברהם אבינו לעשות ברית מילה ליצחק "וַיִּמְלֵךְ אַבְרָהָם אֶת יִצְחָק בְּנוֹ בֶן שְׁמֹנֶת יָמִים" (בראשית כא, ד). המפרשים שואלים למה היה צריך לומר "בֶּן שְׁמֹנֶת יָמִים", היה צריך לומר בן שמונה ימים. אלא המפרשים מתרצים ואומרים כך "בֶּן שְׁמֹנֶת יָמִים", כל יום אברהם אבינו הרגיש כמו היום הראשון שהקב"ה ציוה אותו לקיים את הברית מילה.

כל יום מהשמונה ימים אברהם אבינו היה בהשתוקקות וברצון, חיכה ורצה לעשות את זה בהתלהבות גדולה כמו ביום הראשון שהקב"ה ציוה אותו לעשות את הברית מילה. לכן האדם צריך לדעת שעל ההשתוקקות שהאדם משתוקק בעולם הזה, על זה הוא יקבל שכר בעולם הזה.

וידוע מה שהגמרא מספרת (מנחות מד.) על אדם שרצה לחטוא עם אשה אחת שדרשה ד' מאות זהובים תמורת העבירה והלך אותו אדם לעשות את העבירה. רגע לפני העבירה, ארבע הציציות טפחו על פניו והוא מיד קפץ מהמיטה ולא רצה לחטוא, ננסה לבאר מה העניין שהציציות טפחו על פניו.

אלא אם זו הייתה מצוה אחרת אין עליה שכר בעולם הזה והמצוה לא הייתה עומדת להגן ולטפוח על פניו שינצל מהחטא, משום שמצוות ציצית היא מצוה שהאדם לא חייב לקיים אלא רק מתי שלובש בגד עם ארבע כנפות והוא הולך ומקיים את זה, לכן הכוח של המצוה שהאדם לא חייב לקיים כ"כ גדול,

שנותן לאדם שכר גם בעולם הזה. לכן השכר של אותו אדם שלא היה חייב לקיים מצוות ציצית ובכל זאת קיים, עמדה איתו המצוה של הציצית להציל אותו מעבירה.

אם כך צריך לדעת יסוד גדול, מתי שהאדם משתוקק למצוה ועושה אותה בשמחה, מתלהב ממנה ונמצא בחמימות של המצוה, יש לו שכר בעולם הזה. לכן היצר הרע נלחם בכל הכוח לקרר את האדם שלא יעשה מצוות בחמימות ובהתלהבות, כי אז האדם יקבל שכר בעולם הזה. לכן כל אחד מחויב ומצווה בכל כוחו לעשות השתדלות והשתוקקות גדולה לקיים את המצוות בחמימות, כי מצוה שעושים בהתלהבות ובחמימות יש עליה שכר בעולם הזה.



**"אִמְרֵי נָא אַחֲתֵי אֶת לְמַעַן יִיטֵב לִי בְעֵבֶרְךָ
וְחִיתָה נַפְשִׁי בְגִלְלָךְ"**

אדם ששומר על עצמו בקדושה יכול בפה
שלו לשנות ולהפוך גם את הרשעים ביותר

אנחנו מוצאים בפרשת השבוע דבר של פלא גדול, אברהם אבינו מתקרב לארץ מצרים ופוחד שיקחו את שרה אשתו שהייתה יפת תואר ואומר לה "אִמְרֵי נָא אַחֲתֵי אֶת לְמַעַן יִיטֵב לִי בְעֵבֶרְךָ וְחִיתָה נַפְשִׁי בְגִלְלָךְ", אומר רש"י וְחִיתָה נַפְשִׁי בְגִלְלָךְ, יתנו לי מתנות.

צריך להקשות ולומר, אשת איש זו אחת העבירות החמורות והקשות שיש בתורה הקדושה, אדם שחוטא עם אשת איש זה עוון קשה שאי אפשר להבין ולהכיל את העומק של העונש של אדם שחוטא עם אשת איש. אברהם אבינו אומר לשרה שתגיד שהיא אחותו, איך אברהם יכול לומר לה לעשות כזה דבר? איך אברהם מכניס את אשתו לסכנה כ"כ גדולה במקום של רשעים ונואפים

שתאמר שהיא אחותו. ועוד אפשר לשאול אברהם אבינו שהיה מעשירי עולם "וְהָיָה בְרַךְ אֶת אֲבָרָהָם בְּכָל" (בראשית כד, א), איך הוא חושב על מתנות ומסכן את אשתו?

אלא אולי אפשר ולומר על פי מה שמספרת הגמרא (ע"ז יא.) על אונקלוס הגר שהתחיל להתקרב לדת וליהדות. דוד של אונקלוס היה הקיסר, וכששמע שאונקלוס מתחיל להתגייר ולהתקרב לקב"ה, שלח חיילים שיביאו אותו למשפט ושם ידונו אותו למוות. כי באותם זמנים מי שהיה לומד תורה או מתגייר, היו הורגים אותו. באו קבוצה ראשונה של חיילים לעצור את אונקלוס, מיד כשנכנסו אליו לבית, התחיל אונקלוס לדבר איתם דברי תורה וחיזוק. אותם חיילים, זרקו את המדים שלהם וישבו עם אונקלוס ללמוד תורה ולהתגייר. הקיסר כעס מאוד ושלח קבוצה שנייה, אבל גם הם התחילו לדבר איתו ואונקלוס קירב אותם לקב"ה וגם הם נשארו איתו.

כעס הקיסר כעס גדול ביותר, שלח קבוצה שלישית ואמר להם שלא לדבר עם אונקלוס

מילה אחת, כי בכל דיבור איתו הוא יקרב אותם ליהדות, מיד תיקחו אותו מהבית ותביאו אותו. הגיעו החיילים לביתו של אונקלוס והתחיל לדבר איתם, אך הם אמרו לו שאסור להם לדבר איתו. התכוון אונקלוס ללכת איתם ומתי שיצא שם יד על המזוזה ונישק אותה. שאלו אותו החיילים מה הוא עושה, התחיל להסביר להם על המזוזה עד שגם הם נשארו איתו והתגיירו.

על פי זה אפשר לבאר ולומר יסוד גדול, מתי שבאים לאדם בהפתעה גם לצדיק, קשה להתמודד איך לשכנע את הרשעים שיעזבו אותו וילכו בדרך השם. אברהם אבינו חשב שאם יבוא עם שרה אשתו מיד לעיר וידעו שהיא אשתו, יהרגו אותו במקום ולא יוכל להינצל. לכן אמר לה "אמרי נא אחתי את למען ייטב לי בעבורך וחייתה נפשי בגללך", שתגיד שהיא אחותו ואז יתנו לו לחיות ולא יהרגו אותו במקום, ואז אברהם יתחיל לדבר איתם ולהשפיע עליהם השפעה כמו שאונקלוס עשה. ומתוך הדיבור וההשפעה הכל כך גדולה

יתנו לו מתנות, והמתנות שאברהם אבינו רצה היו לקרב עוד אנשים לתשובה ועבודת השם.

זו הייתה כל עבודתו של אברהם אבינו לקרב אנשים בתשובה וכמו שהמדרש אומר (בר"ר פד, ד) **אַבְרָהָם הָיָה מְגִיֵּר אֶת הָאֲנָשִׁים וְשָׂרָה מְגִיֵּרַת אֶת הַנָּשִׁים**, ברגע שיראו אותו וידברו איתו, הוא ישפיע עליהם שיתחזקו וישנו את כל התפיסת עולם שלהם והמחשבות שלהם. לכן אומר אברהם אבינו לשרה שתגידי שהיא אחותו ולא יהרגו אותו ברגע שיראו אותו, אלא יתחיל דין ודברים ביניהם וכך יוכל אברהם להשפיע עליהם שיעצרו מהדרך הרעה שלהם ויתקרבו בתשובה.

וזה יסוד גדול, מתי שהאדם הולך בקדושה ובדרך השם, בכל מצב וזמן שנמצא הוא יכול לקרב ולהשפיע, להביא אנשים מהקצה הרע ביותר לקצה הטוב ביותר. כמה כוח יש לדיבור שהאדם מדבר, אדם ירא שמיים יש בפה שלו כוח לשנות את כל סדרי מעשה בראשית ולהשפיע על כל האנשים הרשעים הגדולים להביא אותם לדרך השם, לדרך טובה.

וכך אומר הנביא (ישעיה מא, יד) "אַל תִּירָאֵי תוֹלַעַת יַעֲקֹב" עם ישראל נמשלו לתולעת, מה תולעת כוחה בפיה, בפה הקטן שלה היא יכולה לעשות חורים בעצים גדולים ולהחריב עולמות שלמים. כך עם ישראל בפה, מתי שהפה של עם ישראל בקדושה וטהרה ומשפיע השפעות טובות, דבר זה יכול לשנות את כל המציאות ולהביא את העולם לשינוי מקצה לקצה.

האדם צריך לדעת שבכוח של הפה שלו להשפיע על העולם ולחזק את כולם ולכן תמיד ידבר בפה שלו דברים של קדושה, דברים של אמונה ובטחון ודברים של עבודת השם. ומתי שאדם כך בקדושה, הוא משפיע השפעה גדולה על כל הסובבים אותו שאין לה התחלה ואין לה סוף.

ואולי אפשר להביא מעשה עד כמה ההשפעה של האדם יכולה לגרום ולשנות לאנשים את כל הדעת וכל המחשבה שלהם. היו פעם שני רבנים שנפגשו, לרב אחד, הרבה אנשים היו נותנים צדקה ולרב שני אנשים

לא היו נותנים לו צדקה. הרב השני שלא היה מקבל הרבה צדקה שאל את הרב הראשון, למה לך כולם נותנים צדקה וכסף בסכומים עצומים ואילו לי אנשים לא נותנים, מה ההבדל בין שנינו?

אמר אותו רב שכולם היו עוזרים לו, מתי שאדם בא אלי ויושב לידי, אני בלב שלי חושב איך לעזור לו ולתת לו את החיים שלי, את הפרנסה שלי, את כל מה שיש לי רק שאותו אדם ילך בדרך השם. בגלל שאני חושב כך, זה משפיע על האדם שיושב לידי וגם הוא חושב כך איך לתת לי גם כל מה שיש לו והוא נותן לי צדקה וכסף רב לישיבה. אבל אתה מתי שמשהו יושב לידך, אתה רק חושב איך לקחת ואיך להוציא ממנו עוד ואז גם זה משפיע על האדם שיושב לידך, כך הוא חושב איך לקחת ממך והוא לא נותן לך כלום.

מתי שהאדם חושב טוב ומשפיע טוב והמחשבות שלו רק לעשות טוב לשני, יש לו כוח לשנות לשני את כל הדעת שלו ולהשפיע עליו לעשות כל דבר טוב ודבר חיובי שיש.

וזה מה שאומר אברהם אבינו לשרה אשתו שתגיד שהיא אחותו כשיעמדו לפני המצרים, כי אם הם ידעו שהיא אשתו הם יהרגו אותו בלי לתת לו להשפיע עליהם כלום. אבל ברגע שיהיה לו זמן לדבר איתם ולהשפיע עליהם, הוא יהפוך את כל דעתם מדעה שלילית ודעה של רצח לרצוח אותו, להשאיר אותו חי ובסוף גם לשנות את דעתם ולהוביל אותם לדרך טובה ולדרך הגונה. אלו המתנות שיתנו לו **"וְאֵת הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בְּחַרְוֹן"** (בראשית יב, ה) על ידי שאברהם יקרב את האנשים ושרה את הנשים לדרך טובה.



להחזיר את התמימות על פי דרך התורה

לכל בני הקהילה היקרים, האהובים והחביבים, הקב"ה בע"ה יתן לכולנו ישועה ושמחה, הצלחה, סיעתא דשמיא, נחת וכל הטוב.

ב"ה בשנים האחרונות השתדלנו הכל הכוח לחזק את ספר דברים בשבת קודש, את הלימוד כל יום של "בשרו מיום ליום", את כל התורות של "שובה ישראל".

התכלית של לימוד הזה, ועכשיו נוסף על זה האור הגדול, רבי שמעון בר יוחאי, שזה אור שאי אפשר להבין את הכוח של הזוהר הקדוש. האור של רבי שמעון בר יוחאי, הכוח של משה רבינו, כל התורות שלומדים, זה להביא אותנו למצב רגיש ועמוק ביותר, לקחת אותנו אחורה לתום ולתמימות ולטוהר של התורה הקדושה.

הרי מה קרה ברבות הימים, כל הטכנולוגיה וכל הדברים החדשים שיצאו וקרו בעולם, אנשים נהיו פיקחים או יקראו לזה חכמים יותר מידי או יקראו לזה ערמוניים, כל אחד יבחר את השם שהוא רוצה לקרוא למה שקרה בעולם.

מצד אחד כן, בלי פיקחות, בלי ערמוניות, בלי כל מיני דרכים, אדם חושב שקשה לו להשיג פרנסה,

קשה לו להתמודד עם החיים, קשה לו הרבה דברים, אבל איבדנו את התמימות הגדולה ואת התמימות המיוחדת, שבלי התמימות הזו אדם לא יכול להגיע לדברים אמיתיים.

כמה שאדם יותר יהיה ערמומי או כל דבר אחר, אז זה דברים אולי שנראים מצליחים, אבל אין להם שורשים ואין להם אמת ועתיד ארוך לאורך זמן.

זה לא אומר שאדם צריך להיות תמים בסוג של המילה של תמימות, לאבד את החיים שלו וללכת בצורה לא נכונה בחיים, כי גם על יעקב אבינו נאמר (בראשית כה, כז) **"וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם יָשֵׁב אֹהֲלִים"**, ויעקב אבינו אומר (בראשית לב, ה) **"עַם לְבָן גִּרְתִּי"** ומפרש רש"י **"עַם לְבָן הַרְשַׁע גִּרְתִּי וְתִרְי"ג מִצּוֹת שִׁמְרִתִּי וְלֹא לְמִדַּתִּי מִמַּעֲשָׂיו"**, ויעקב אבינו התמודד עם לבן בכל הרמאויות שהוא רימה אותו, ויעקב אבינו ידע איך להתמודד נגד זה, אבל זה לא בערמומיות והפיקחות שיצרו בעולם החדש שנוצר, זה נהיה דבר שנראה ערמומיות שגובלת בדברים לא טובים, וככה נהיה מיצר שתפשו בו רבים, כולם חושבים שהרבה דברים שזה גניבת דעת, שזה בעיות בהלכה, אבל העולם נהיה מתיר, שהכל זה רק בשביל לשרוד ומתירים הרבה דברים, והפיקחות והערמומיות הזאת נראית כדבר נאה, יאה, נכון, אמיתי וחכם, זה לא נכון.

התמימות זה להיות עם תום של הלב, עם טוהר של הלב, הדברים שהם תום ועם טוהר של הלב, יש להם עתיד ויש להם שורשים. אדם שבונה מגדלים מערמומיות, זה מגדלים, הוא יושב בראש המגדל, אבל אין לו שום שורש, מגיעה רוח חזקה וכל הערמומיות שהוא בנה קורסת ונופלת, וכבר ראינו ורואים את זה במהלך החיים, כל האנשים שחשבו בפיקחות ובערמומיות לבנות דברים בנו ובסוף נחרב הכל "וְכָל הַכְּמָתָם תִּתְבַּלֵּעַ" (תהילים קז, כז), והרס ונזק חמור שאין כדוגמתו.

מתי שאדם נמצא בטוהר הלב, בתמימות האמיתית, עם חוכמה שצריכה להיות בחיים, כמו יעקב אבינו שנקרא "אִישׁ תָּם יָשֵׁב אֱהָלִים" ומצד שני הוא ידע עם החוכמה של התמימות להתמודד עם הרמאי הגדול שיש בעולם, וניצח אותו והצליח בביתו להתעשר ולהיות עשיר עצום.

תמימות זו לא טיפשות, תמימות זה לא אדם שהוא כסיל, תמימות זה משהו רוחני וגבוה וטהור שאדם עם תמימות יכול להגיע לדברים הגבוהים והגדולים ביותר. איך להסביר מה זה תמימות ומה זה פיקחות ומה זה ערמומיות? הגענו למצב שבעולם קשה אפילו להסביר את זה, מרוב שכל העולם נמצא בסערה גדולה, במבול של שקר שאין לו שני.

ולכן הדבר שמחזיר אותנו למקורות של התמימות האמיתית, זה ספר דברים שמשה רבינו היה "תם", זה

רבי שמעון בר יוחאי שהיה תמימות עצומה שזה הזוהר הקדוש, מזכך את הנפש להגיע לתמימות אמיתית.

והדברים האלה, הספרים הקדושים שמחזירים אותנו למקורות, שמחזירים אותנו לשורש שלנו, שמחזירים אותנו לשורש של עם ישראל, זה הכוח שלנו לחזור לאמת ולחזור לשורש מחצבתנו, לשורש של הנשמה, כי כל עוד אדם חי מנותק מהנשמה שלו, מנותק מהמקור שלו, זה כמו אונייה שנמצאת בלב ים ואין לה קשר עם החוף, והיא לא יודעת לאיפה לנסוע ואיך לנסוע, וכמו מטוס בשמיים שאיבד את הקשר עם מגדל הפיקוח, שהוא לא יודע לאיפה הוא נוסע ולאן הוא נוסע.

ככה גם, בעוונות הרבים בדורות האחרונים, הערמומיות והפיקחות היתירה, והפיקחות הלא נכונה שהשתבשה עם שקר והשתבשה עם חוסר כל הערכים האמיתיים שהתורה ציוותה אותנו, הביאה אותנו למצב שהתרנו את הכל והכל עושים בשם שאני לא תמים, בשם שאני חכם, והחוכמה הזאת היא מסוכנת, היא לא קשורה למקורות, היא בלי שורשים, היא בלי שום דבר אמיתי, שאין בזה אמת, ואז החיים של האדם נכנסים לתסבוכת שלימה בין הנפש, לבין הלב, לבין התורה, לבין הקב"ה, וזה אחד מהדברים שמרחיקים את האדם מהקב"ה, כי מצד אחד הוא שומר תורה, שומר מצוות, מצד שני הוא מתנהל בערמומיות, בפיקחות, ואז יש סתירה בין

הנפש שלו לבין השכל שלו, בין המציאות לבין מה שהנפש שלו שואפת ורוצה להגיע למקור מחצבתה, שזו התורה והקדושה והאמת והיושר וההגינות.

לכן הלימוד של ספר דברים, הזיכוכ שרבי יואל הצדיק קידש ב"שובה ישראל" את הזוהר הקדוש, שזה מיישר את כל העקמומיות, ומיישר את כל הדברים העקמומיים שיש, ובונה את הכל מחדש, זה מוריד את כל ההרים, על ההרים, על ההרים, שבנו במשך דורות על דורות של שקר, של ערמומיות, של תחכום, שיש בו נגד כל המציאות של השורש של עם ישראל, זה מנקה את זה.

ולכן כמה שאדם יותר לומד תורה, לומד תנ"ך, לומד זוהר הקדוש, מקפיד בתורה, מקפיד במצוות, וגם מקפיד תורה ממני הוא שומע, שהתורה הזאת באמת תורה נקיה וטובה, ולא ח"ו שבאה ממקור לא נקי, כי אז זה עושה בנפש של האדם טעות והאדם חי עם דברים, שמי שאמר לו אותם הוא בסתירה אם זה אמת או שהוא לא אמת, כי מי שאמר אותם לא מאמין בהם או לא מקיים אותם.

לכן אדם צריך להיות בטוהר, ללכת לשתות מים מהזוהר הקדוש, לשתות מים מספר דברים, לשתות מים מהתורה הקדושה, והשתיית מים הנקיים והטהורים האלה משפיעים לשנות את כל המהות של

האדם ולא ח"ו לשתות מים רעילים שמרעילים את הנפש של האדם.

זוהר הקדוש, ספר דברים, זה מים טהורים שמנקים ומורידים את כל הרוע ומכניסים אותנו לעולם של תמימות שאפשר להבדיל בין הקודש לבין החול, מה זה אמת, מה זה לא אמת, מה זו אמת אמיתית ומה זה דבר של שקר שנראה כאמת.

הקב"ה בע"ה ישפיע על כולנו שפע גדול, שנזכה בע"ה לברכה, לישועה, לשמחה ולהצלחה, בזכות הזוהר הקדוש ומשה רבינו נזכה לאור גדול.



(יום רביעי, ט' סיון התשפ"ב)

יש לך כוח של אריה אל תתנהג כמו כבש

לכל בני הקהילה הקדושים הקב"ה בע"ה יתן לכולנו ישועה ושמחה, הצלחה, סיעתא דשמיא גדולה, כל אחד בכל אשר יפנה ישכיל ויצליח בע"ה.

אדם צריך לדעת יסוד גדול בחיים, שההרגל שאדם התרגל אליו נהיה הטבע של האדם, וכמה שהאדם מרגיל את עצמו לדברים חיוביים, אז הדברים החיוביים נהיים חלק ממנו, וכמה שאדם טועה ואחרי כן מגדיל את הטעות ושונה וחוזר עליה וחי את הטעות, הטעות נהיית חלק ממנו עד שהוא מגיע למצב שהוא מאמין בכל כוחו ומאמין בכל נפשו, שהטעות הזאת היא האמת והוא חי עפ"י האמת וכל כוחו משועבד לטעות שהוא מחזיק וחושב וחי שהיא האמת. וזה נקרא ברבותינו הקדושים, חכמי המוסר, עול הרעיון - יש לאדם רעיון, הרעיון הזה נהיה כמו עול על שכמו והעול הזה נהיה חלק ממנו, שהוא לא יכול לסטות מהעול הזה ימין או שמאל.

לכן אדם צריך כל הזמן להיות חי עם מראה לראות את הפנים האמיתיים שלו, ולראות את האמת שלו, ולרדת

לעומק נשמתו ולדעת מה האמת ומה דברים שהוא רק התרגל ושונה וחוזר עליהם והם בכלל לא אמיתיים.

ככה יש מעשה שמובא ברבותינו הקדושים, מעשה שיש בו מוסר גדול מאד, היה איזה אריה שהאריה הזה היה חי בין כבשים. מתי שאמא שלו ילדה אותו, היא ילדה אותו והניחה אותו במקום שהיו שמה הרבה כבשים, ומאז שהוא היה בן יום, הוא היה בין כבשים. הכבשים אוכלים כל היום דברים מהאדמה, עשבים, וגם האריה הזה היה רעב, קטן, התחיל לאכול עשבים, היה חי כמו כבשה בתוך עדר של מאות כבשים, היה חי שם כמו כבשה.

כך עבר חודש היה ממש שם כמו כבשה, עוד חודש, עוד חודשיים, חי עם הכבשים הקטנים, גדלו ונהיה חלק מהעדר הגדול של הכבשים. והוא היה חושב שהוא כבש, חי כמו כבש, אוכל כמו כבש, מתנהג כמו כבש, היה פוחד מחיות טורפות, כל פעם שהייתה מתקרבת חיית טרף הוא היה בורח עם כל הכבשים, פוחד פחד גדול, מתנהג כמו כבש, בכל מובן שאפשר להבין כמו כבש.

והימים עברו, השנים עברו, הוא גדל, הוא היה גדול מאד, חזק מאד, אבל היה פחדן והיה חי כמו כבש ומרגיש כמו כבש.

יום אחד אריה זקן עבר ליד העדר של הכבשים האלו והוא רואה מאות כבשים שבתוכם אריה גדול, חזק, עם רעמה גדולה על הראש וחזק וחזק גדול ביותר.

האריה הזה לא מבין, הוא מסתכל על האריה, האריה המבוגר מסתכל על האריה הצעיר, ורואה אריה חזק ביותר, אוכל כמו כבש, בורח כמו כבש, מפחד כמו כבש. האריה הזקן החליט לרוץ ולראות מה התופעה הזאת. האריה הזקן רדף אחריהם והאריה הצעיר היה לו כוח שהוא לא ידע ממנו, הוא ברח בכל כוחו, והאריה הזקן בכל כוחו משתדל לרדוף אחריו ונתן מסירות נפש האריה הזקן והגיע אליו. האריה הצעיר התחיל לבכות, פחד, האריה יטרוף אותו, הוא חושב שהוא כבש, האריה יטרוף אותו, מה יהיה, איך יהיה.

האריה הזקן משך אותו לנהר ונתן לו להסתכל על המים ואמר לו, אתה אריה, אתה לא כבש, אתה צריך לחשוב כמו אריה ולהתנהג כמו אריה, אתה לא צריך לפחד, אתה אריה, אתה לא כבש.

ואז האריה הצעיר שאג שאגה גדולה והבין איפה הוא נמצא, ומה הוא נמצא, ואיך הוא חי, ואיך הוא פוחד, וממה הוא פוחד וכל המציאות שהייתה לו התרסקה לו והוא הבין שהוא משהו אחר.

כך גם האדם, האדם אריה, האדם משהו אחר, האדם מציאות אחרת, האדם כוח אחר, האדם יש לו דברים עצומים שחבויים בתוך הנפש שלו. ואדם חי עם

אנשים, עם חברים, עם הילדות שלו, עם הכיתה שהוא גדל ואולי לא הייתה מוכשרת כולה, עם אנשים שהוא חי, עם אנשים שהם לא הכוחות שלו, הוא אריה בתוך חבורה של כבשים.

יש לך כוחות נפש עצומים שאתה לא מודע אליהם, ומתי שאתה מסתכל על עצמך, אתה פוחד מהאריה, אתה פוחד מזה תאכל ואיך תאכל, ואתה אוכל אוכל שלא מתאים לך, אתה אוכל עשב שהאריה צריך בכלל לאכול בשר, ואתה אוכל עשב ואתה פוחד מכל דבר ואתה חי בפחדים ואתה מתנהג כמו כבש, אבל הכוח שלך זה כוח של אריה.

עד שלא תסתכל על המראה ותראה שאתה אריה ויש לך כוח של אריה, שאתה מלך החיות, אתה תחיה מבוהל ותהיה מבועט, ותחיה כל הזמן בצורה לא בריאה ולא נוחה ולא טובה ולא תהיה עצמך אף פעם, ובתוך עצמך אתה בטוח שזה עצמך, חלש, פחדן, ונטול כל יכולת, ונטול כל סמכות, אבל אתה משהו אחר לגמרי.

ואדם צריך לעבוד על עצמו, לשים את המראה מול עיניו, לדעת בדיוק מי הוא ומה הוא ולדעת איך להסתכל על החיים בצורה נכונה ובצורה אמיתית, ואת זה התורה הקדושה נותנת לנו את הכוח הזה להסתכל ולהגיע לעומק של הנפש ולהבין את האמת של החיים.

זה ע"י לימוד הזוהר הקדוש, זה ע"י לימוד ספר דברים, זה ע"י שושומעים שיעורי תורה, זה ע"י שעובדים את

השם, שדבקים בהשם, שמסתכלים על התורה בצורה נכונה, התורה שמה לאדם מול העיניים מי אתה ומה אתה ומה הכוחות שלך ומה יש בכך ומה אין בכך ואיך אתה צריך להתנהל, אבל תורה שמסתכלים עליה בצורה תמימה, "תורת ה' תמימה משיבת נפש" (תהילים יט, ח), מתי התורה היא מראה שמשיבה לך את הנפש שלך? מתי שאתה לומד אותה, חי אותה, נמצא בה, רואה אותה בצורה תמימה.

אם התורה שאצלך היא תמימה, אז "תורת ה' תמימה משיבת נפש", היא משיבה לך את הנפש שתראה שאתה אריה ולא כבש. אבל מתי שהאדם לומד תורה שהיא לא תורה תמימה, אלא לומד תורה עם כל מיני מניעים מסביב, עם כל מיני דברים מסביב, לומד ממקומות שלא צריך ללמוד, אז היא לא תמימה, אתה לא יכול שהיא תשיב את הנפש שלך.

זה הכוח בווהר הקדוש, שהוא המראה הגדולה, שמאיר לנו איך אנחנו נראים, ומביא לנפש שלנו להרגיש ולחיות מה אנחנו בדיוק, לראות את האמת ואת המצב באמיתי שלנו.

הקב"ה בע"ה יתן לכולנו ישועה וברכה ושמחה והצלחה וסיעתא דשמיא גדולה.

